

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 245

гр. Пловдив, 11.10.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
закрито заседание на единадесети октомври, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Величка П. Белева

като разглежда докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно частно търговско
дело № 20215001000777 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 278 във вр. с чл. 274, ал.1, т.1 от ГПК.

Обжалвано е определение № 261305, постановено в закрито съдебно
заседание на 30.07.2021 г. от Окръжен съд-Пловдив по т.д. № 789/2020 г. , в
частта му, с която е прекратено на основание чл.126 ал.1 от ГПК
производството по делото в частта по предявения от „К. А.“ЕООД-гр.С. З.
против „Л. И.“ АД-гр.С. и АЛ. Г. К. в качеството му на синдик на ищеца
„К.А.“ЕООД-гр.С. З., с открито производство по несъстоятелност, което се
развива по т.д.н. № 660/2019г. по описа на ПОС 23 с. като съд по
несъстоятелността, иск по чл.694 ал.1 от ТЗ за признаване за установено
несъществуване на вземане на „Л. И.“ АД-гр.С. от „К.А.“ЕООД-гр.С. З. по
договор за банков кредит от 14.02.2007г., сключен между „И.Е.Д.П.Б. /Л./
С.А.“ и „К.А.“ ЕООД, Анекси към него от 06.10.2009г., 09.12.2010г.,
22.12.2011г., 15.06.2016г. и 25.01.2017г., Договор за цесия от 07.10.2011г.
между „И.Е.Д.П.Б. /Л./ С.А.“ и „Ю. и Е. Д. Б.“ АД и Договор за цесия от
28.09.2018г. между „Ю. и Е. Д. Б.“ АД и „Л. И.“ АД, с размер: 4 924 743,04
евро главница; 161 175.90 евро договорна лихва в периода от 15.07.2017г. до
14.03.2018г.; 478 794.46 евро законна лихва върху главницата от 4 924 743,04
евро за периода от 27.03.2018г. до 11.03.2019г.; 38 303.56 евро законна лихва

върху главницата от 4 924 743,04 евро за периода от 12.03.2019г. до 08.04.2019г.; 38 558,30лв. присъдени разноски по ч.гр.д. № 409/2019г.

Жалбоподателят „К.А.“ЕООД-гр.С. 3. моли определението да бъде отменено като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в частната жалба с вх. № 281179/27.08.2021 г.

Ответникът по частната жалба „Л. И.“АД-гр.С. моли тя да бъде оставена без уважение като неоснователна по съображения, изложени в отговор с вх. № 282041/21.09.2021 г.

Ответникът по частната жалба АЛ. Г. К., синдик в производството по несъстоятелността на "К. А." ЕООД - гр. С.З., провеждано по т.д. № 660/2019 г. на ОС-Пловдив, счита жалбата за неоснователна по съображения, изложени в отговор с вх. № 282507/30.09.2021 г.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалвания акт във връзка с оплакванията на жалбоподателя, прецени обстоятелствата по делото и намери за установено следното:

С искова молба, подадена до ОС-Пловдив на 4.12.2020 г., от ищеца "К. А." ЕООД - гр. С.З. е предявен срещу „Л. И.“АД-гр.С. иск с правно основание чл. 694,ал.1 от ТЗ за признаване за несъществуващи вземания на ответника срещу ищеца по договор за кредит от 14.02.2007 г., придобити с договор за цесия от 28.09.2018 г., както и че в полза на ответника не съществува обезпечение/привилегия по чл. 722,ал.1,т.1 от ТЗ за приетите вземания на ответника по т.8 от списъка на приетите вземания, както и че вземанията на ответника за законна лихва по договор за кредит с дата 14.02.2007 г., приети по т.8 от списъка на приетите вземания, не са обезпечени с договорни ипотечи, учредени с посочени нотариални актове, и не се ползват с привилегия по чл. 722,ал.1,т.1 от ТЗ. С определение на окръжния съд от 19.01.2021 г. съдът конституира на основание чл. 694,ал.4 от ТЗ като ответник по делото синдика на дружеството-ищец АЛ. Г. К..

С отговора на исковата молба, подаден на 22.03.2021 г. от ответника „Л. И.“АД-гр.С. е заявено възражение, че искът за признаване за установено несъществуване на негови вземания е недопустим, защото за вземанията на ответника към ищеца по договор за банков кредит от 14.02.2007 г., които са

предявени и приети в производството по несъстоятелността на дружеството-ищец, са издадени три заповеди за изпълнение по чл. 417 от ГПК и три изпълнителни листове – по ч.гр.д. № 409/2019 г. на РС-Стара Загора за сумата 500 000 евро като част от цялата главница в размер на 4 924 743,04 евро, по ч.гр.д. № 34 526/2019 г. на СРС за сумата 500 000 евро като част от цялата главница в размер на 4 924 743,04 евро и по ч.гр.д. № 50 969/2019 г. на СРС за 3 924 743,04 евро главница, както и за посочени лихви и за ДТ, срещу които длъжникът, сега ищец „К.А.“ЕООД е подал възражения по чл. 414 от ГПК и кредиторът, сега ответник „Л. И.“АД е предявил искове по чл. 422 от ГПК, по които са образувани, съответно, т.д. № 1212/2019 г. на СГС, т.д. № 1951/2019 г. на СГС (присъединено към т.д. № 1212/2019 г. на СГС) и т.д. № 2564/2019 г. на СГС (спряно до приключване на производството по т.д. № 1212/2019 г. на СГС), като вземанията на „Л. И.“АД, установяването на които е предмет на исковете по чл. 422 от ГПК, съвпадат с тези, предявени и приети в производството по несъстоятелността на „К.А.“ЕООД, за установяване несъществуването на които това дружество е предявило иска по чл. 694,ал.1 от ТЗ. Ответникът твърди, че при наличие на висящо производство по чл. 422,ал.1 от ГПК, в което ще се установи съществуването на вземането, предявеният по-късно иск с правно основание чл. 694,ал.1 от ТЗ е недопустим при условие, че предмет на установяване с двата иска е дължимостта на едно и също вземане. Затова иска съдът да прекрати производството по иска на ищеца за признаване за установено, че не съществуват вземания на ответника по договора за банков кредит от 14.02.2007 г.

С подадената на 5.05.2021 г. допълнителна искова молба ищецът "К. А." ЕООД - гр. С.З. изразява становище за неоснователност на възражението на ответника, че искът по чл. 694 от ТЗ е недопустим. Твърди, че висящите производства по исковете по чл. 422 от ГПК по т.д. № 1212/2019 г. на СГС и т.д. № 2564/2019 г. на СГС и по настоящото производство по чл. 694 от ТЗ не са идентични, защото делата не са между същите страни, не са на същото основание и не са за същото искане, което изключва приложението на чл. 126 от ГПК. Заявява, че делата пред СГС са образувани срещу „К.А.“ЕООД и „К.А. ****“ООД. Заявява, че производствата по чл. 422 от ГПК са образувани като продължение на заповедни производства за установяване на вземания по издадени заповеди за незабавно изпълнение на основание договор за ипотека,

съгласно който ипотекарен длъжник е „К.А. ****“ЕООД, което дружество е и ответник по тези искиви производства. Заявява, че вземанията-предмет на исковите производства по чл. 422 от ГПК са претендирани при твърдяна предсрочна изискуемост, която следва да е налична към датата на заявлението по чл. 417 от ГПК, а в процеса по чл. 694 от ТЗ изискуемостта на вземането с оглед разпоредбата на чл. 617 от ТЗ не е предмет на делото. Твърди, че с предявения иск по чл. 694,ал.1 от ТЗ се оспорва съществуването на посочени приети вземания, а вземанията-предмет на исковите производства по чл. 422 от ГПК са заявени за част от главница и са в различен размер от вземанията-предмет на иска по чл. 694 от ТЗ. Твърди, че не е налице припокриване на предмета на исковите по чл. 422 от ГПК с предмета на иска по чл. 694 от ТЗ, поради което производството по делото не следва да се прекратява. Евентуално, ако съдът приеме, че основанието и размерът на оспореното вземане на ответника съвпадат, то на основание чл. 229,ал.1,т.4 от ГПК е заявено искане за спиране на производството по делото до решаване на споровете по т.д. № 1212/2019 г. на СГС и по т.д. № 2564/2019 г. на СГС, тъй като по посочени съображения е налице връзка на преюдициалност между делата.

С отговора на допълнителната искова молба, подаден на 15.06.2021 г., ответникът „Л. И.“АД поддържа заявеното възражение за недопустимост на иска. Заявява, че обстоятелството, че документът, въз основа на който са издадени заповеди за изпълнение и изпълнителни листове по чл. 417 от ГПК, е нотариалният акт за учредяване на договорна ипотека, не променя факта, че вземанията, за които са издадени, произтичат от договора за кредит от 14.02.2007 г., като предмет на делата, образувани в СГС, е установяване на вземанията по процесния договор за кредит от 14.02.2007 г. и анексите към него в пълен размер, като претендирата лихва дори обхваща по-дълъг период (след крайната дата, към която е предявена лихвата-предмет на настоящото дело). Заявява, че е налице и идентичност на страните, тъй като страните по това дело са насрещни страни и по делата на СГС, по които исковите са предявени и срещу още един ответник. Твърди, че в случаите, когато производството по иск по чл. 422 от ГПК продължава на основание чл. 637,ал.3 вр. с ал.6 от ТЗ съдът следва да съобрази обстоятелството, че искът пред него замества и иск по чл. 694 от ТЗ, в която връзка законът го

задължава да конституира синдика като страна в производството и в този случай при постановяване на решението ще бъде взет предвид фактът на съществуване на процесното вземане независимо от настъпване на предсрочната му изискуемост. Заявява, че в хода на производството по иска по чл. 422 от ГПК ще следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл. 617, ал. 1 от ТЗ, съгласно която от датата на решението за обявяване в несъстоятелност всички парични и непарични задължения на длъжника стават изискуеми. Освен това заявява, че крайният падеж по договора за кредит от 14.02.2007 г., уговорен с анекс от 22.12.2011 г., е 14.02.2022 г., към която дата производствата по делата на СГС няма да са приключили и задълженията биха падежирали редовно и без обявяване на предсрочната им изискуемост, а освен това изявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем в исковата молба или в документ към нея поражда правни последици с връчването, ако са налице предвидените в договора за кредит обективни предпоставки и този факт трябва да бъде съобразен от съда на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК в рамките на претендираните суми. Твърди наличие на идентичност между вземанията-предмет на исковете по чл. 422 от ГПК и тези-предмет на настоящото производство (единствено с изключение на разноските по изп. д. № ***/**** г. на ЧСИ М.Б. в размер на 28 152,81 лв.). Заявено е искане до съда да прекрати производството по иска на „К.А.“ЕООД за признаване за установено, че не съществуват вземания на „Л. И.“АД по договор за банков кредит от 14.02.2007 г. за вземанията, за които има по-рано образувани висящи производства по реда на чл. 422 от ГПК по т.д. № 1212/2019 г. на СГС, към което е присъединено т.д. № 1951/2019 г. на СГС, и по т.д. № 2564/2019 г. на СГС.

На 30.07.2021 г. окръжният съд постановява обжалваното сега определение № 261305, с което приема, че с решение от 11.03.2019 г. е открито производство по несъстоятелност на „К.А.“ЕООД, в което „Л. И.“АД е предявило вземанията си по договор за банков кредит от 14.02.2007 г., които са приети като обезпечение само по договори за особени залози върху вземания, но не въз основа на договорна ипотека, като след подаване на възражения от кредитора и от длъжника вземането е останало прието, включително и като обезпечено с договорни ипотеки. Съдът приема, че на 26.07.2019 г. в полза на ответника е издадена заповед за изпълнение по чл.

417 от ГПК по ч.гр.д. № 34 526/2019 г. на СРС и на 4.10.2019 г. му е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 50 969/2019 г. на СРС, и двете срещу ищеца и срещу „К.А. ****“ЕООД. Съдът приема, че на 26.06.2019 г. ответникът е депозирал в СГС искова молба, с която е предявил против ищеца и „К.А. ****“ЕООД установителен иск за съществуване на вземане в размер на 50 000 евро, за което се е снабдил със заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 409/2019 г. на РС-Стара Загора. Съдът намира, че „Л. И.“АД е предявило по трите заповедни производства иски молби по чл. 422 от ГПК за признаване за установено съществуване на вземанията си по договора за банков кредит от 14.02.2007 г. с анексите и двата договора за цесия спрямо ищеца и ипотекарния длъжник „К.А. ****“ЕООД, като са образувани три съдебни производства – т.д. № 1212/2019 г. на СГС, т.д. № 1951/2019 г. на СГС (присъединено впоследствие с определение от 25.11.2019 г. към т.д. № 1212/2019 г. на СГС) и т.д. № 2564/2019 г. на СГС. Съдът преценява, че е налице хипотеза на чл. 126,ал.1 от ГПК по отношение на предявения отрицателен установителен иск за оспорване съществуване на вземане на ответното дружество в качеството на кредитор (с изключение на претенцията за разноски по изп. д. № ***/**** г. на ЧСИ М. Б. за сумата 28 152,81 лв.), поради което производството по делото в тази му част е недопустимо и следва да бъде прекратено, защото вземанията-предмет на предявения по делото иск са предмет на установяване и във вече образуваните съдебни производства по трите дела пред СГС по исковете по чл. 422 от ГПК. Съдът посочва, че образуването на заповедните, а след това и на исковите производства по трите дела и тяхната висящност е станало след датата на откриване на производството по несъстоятелност на ищеца 11.03.2019 г. при изключението на чл. 637,ал.6,т.3 от ТЗ, тъй като за вземанията се заявява солидарна отговорност на ипотекарен длъжник „К.А. ****“ЕООД. Съдът приема, че участието на този трети ответник не променя вида и характера на предмета на делата и еднаквостта на кредитора и длъжника по тях, независимо на коя процесуална страна са, както и не променя правоотношението, по което те са страни и което е предмет на делото, поради което става въпрос за дела с един и същи предмет и едни и същи страни, като участието на ипотекарния длъжник е позволено от закона в случая на открито производство по несъстоятелност. Съдът намира, че към датата на сезирането му на 4.12.2020 г. производствата по трите дела на СГС

вече са били образувани, висящи се и по тях се извършват процесуални действия, а настоящото дело е заведено по-късно, при вече висящи производства, поради което в частта, в която предметите съвпадат, то подлежи на прекратяване на основание чл. 126,ал.1 от ГПК. Съдът преценява, че идентичността между страните и предмета на делата не се нарушава от обстоятелството, че е заявен отрицателен установителен иск по чл. 694,ал.1 от ТЗ, а по делата на СГС исковите са положителни установителни по чл. 422 от ГПК, защото става въпрос за една и съща правна защита и за едни и същи правни последици. Съдът приема, че наличието на специален ред на защита на длъжника по чл. 694 от ТЗ не обосновава извод, че вече образуваното и висящо производство по чл. 422 от ГПК е различно, има различен предмет и страни, а специалният иск за защита при открито производство по несъстоятелност на длъжника обосновава допустимостта на делото. Съдът се позовава на трайно установена и задължителна практика на ВКС по въпроса за идентичността на предмета на делата по икове по чл. 694,ал.1 от ТЗ и чл. 422 от ГПК – определение № 483/11.07.2014 г. на ВКС по ч.т.д. № 1827/2014 г., определение № 55/3.02.2021 г. на ВКС по ч.т.д. № 183/2021 г. и решение № 6/21.01.2016 г. на ВКС по т.д. № 1562/2015 г. Съдът посочва, че е възприето в задължителната практика, че когато исковите по чл. 422 от ГПК са вече проведени с влязло в сила решение или са заведени и висящи към момента на откриване на производството по несъстоятелност, е недопустимо оспорване от длъжника на вземания, които са били техен предмет, чрез иск по реда на чл. 694,ал.1 от ТЗ, тъй като е сторил това в предходното проведено/висящо съдебно производство по чл. 422 от ГПК, като предметите на двата иска са идентични и заведеният иск по чл. 694, ал.1 от ТЗ е недопустим или на основание чл. 299 от ГПК, или на основание чл. 126,ал.1 от ГПК. Затова съдът прекратява производството по делото в посочената част. В останалата част съдът спира производството до приключване на делата в СГС, в която част определението не е обжалвано.

За определението на окръжния съд ищецът е уведомен на 20.08.2021 г. и на 26.08.2021 г. подава (изпраща по пощата) частната жалба с вх. № 281179/27.08.2021 г. С нея жалбоподателят твърди, че в обжалваната негова част относно частичното прекратяване на производството по делото определението е неправилно, защото неправилно е прието наличие на

хипотеза на чл. 126,ал.1 от ГПК. Заявява, че наличието на предявен от ответника-кредитор установителен иск по чл. 422 от ГПК не дава основание да се прекрати производството по надлежно предявения установителен иск по чл. 694,ал.1 от ТЗ. Твърди, че липсва абсолютно съвпадение между предмета и страните по делата, което изключва приложението на чл. 126,ал.1 от ГПК.

Заявява, че исковите по чл. 422 от ГПК са предявени и срещу трето лице, неучастващо в производството по несъстоятелност, което е ипотекарен длъжник, защото вземанията в заповедните производства, както и в установителните иски по чл. 422 от ГПК, са заявени като такива на основание договор за ипотека, поради което не е налице идентичност на страните по двата иска. Заявява, че са различни и петитумите на исковите, тъй като с исковите по чл. 422 от ГПК се иска установяване на вземания, за които са издадени заповеди за изпълнение на основание договорна ипотека, а не на основание договор за кредит от 14.07.2007 г., като вземанията са заявени като част от предсрочно изискуема главница, докато в производството по несъстоятелност вземанията не са заявени като предсрочно изискуеми и в процеса по чл. 694 от ТЗ изискуемостта на вземането с оглед разпоредбата на чл. 617 от ГПК не е предмет на делото. Счита още, че защитата при отрицателния установителен иск по чл. 694,ал.1 от ТЗ и при положителните установителни иски по чл. 422 от ГПК е различна, тъй като вече има издаден изпълнителен лист и при влизане в сила на решението по тези иски то ще бъде идентично по последици с решението по осъдителен иск поради връзката с издадената заповед за изпълнение, поради което предявеният отрицателен установителен иск от длъжника по чл. 694 от ТЗ не съставлява пречка за кредитора да предяви осъдителен иск за същото вземане, съответно, да води установителен иск по чл. 422 от ГПК, и между двете производства няма пълна идентичност, доколкото е различен видът на търсената с иска защита. Твърди, че длъжникът, оспорил приетите от синдика вземания, разполага единствено със защитата по чл. 694 от ТЗ, като съгласно чл. 693 от ТЗ в производството по несъстоятелността за прието се смята вземане, което е включено в одобрения от съда списък на приетите вземания по чл. 692 от ТЗ с изключение на вземанията по чл. 694 от ТЗ, поради което при прекратяване на производството по иска по чл. 694 от ТЗ на основание чл. 126 от ГПК вземанията на кредитора ще се считат за приети, което е в противоречия на разпоредбите за производството по несъстоятелност. Посочва, че

производството по чл. 422 от ГПК не е в хипотезата на чл. 637,ал.2 от ТЗ, а е по реда на чл. 637,ал.6,т.3 от ТЗ. Заявява, че следва да се разграничава хипотезата на предявен иск по чл. 422 от ГПК преди откриване на производството по несъстоятелност от тази на предявен иск след откриването, какъвто е настоящият случай, тъй като трите иски молби са от дати след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност и делата не са спирани на основание чл. 637 от ТЗ. Заявява, че заведеният иск по чл. 694,ал.1 от ТЗ е допустим и ищецът има правен интерес от предявяването му, независимо от иска по чл. 422 от ГПК, когато искът по чл. 422 от ГПК бъде уважен частично поради недоказване от ищеца на настъпването на твърдяната в исковата молба предсрочна изискуемост или за непадежиралите да приключване на устните състезания вноски, защото в тази хипотеза прекратяването на производството по иска по чл. 694 от ТЗ би поставило длъжника в невъзможност да оспори несъществуването на прието вземане, както и когато искът по чл. 422 от ГПК е предявен в размери, по-ниски от размерите на предявените в производството по несъстоятелност вземания, когато искът по чл. 694,ал.1 от ТЗ ще е допустим за остатъка от вземанията. Затова счита, че е налице връзка на преюдициалност между делата, а не пречка за разглеждане на иска по чл. 694,ал.1 от ТЗ, поради което съдът е следвало не да прекрати производството по иска в една част, а да го спре до решаването на споровете по чл. 422 от ГПК.

С отговора на частната жалба, подаден на 21.09.2021 г., ответникът по нея „Л. И.“ АД-гр.С. заявява, че правилно окръжният съд е приел наличие на по-рано заведено дело, идентично по страни и предмет, и че спорът следва да бъде разрешен в него. Твърди наличие на идентичност между страните в производството по чл. 694,ал.1 от ТЗ и в производствата по чл. 422 от ГПК, като наличието на втори ответник в производствата пред СГС не представлява пречка за прекратяването на настоящото производство. Твърди наличие на идентичност и в предмета на производствата, тъй като вземанията, за които са издадени заповедите за изпълнение, произтичат от договора за кредит от 14.02.2007 г., като по делата на СГС предмет е установяването на вземанията по договора за кредит от 14.02.2007 г. и анексите към него в пълен размер, като лихвата обхваща дори по-дълъг период. Твърди, че пълният размер на дължимата по договора за кредит главница е предмет и на

исковете по чл. 422 от ГПК. Заявява, че в случаите, в които производството по иск по чл. 422 от ГПК продължава на основание чл. 637,ал.3 вр. с ал.6 от ТЗ съдът следва да съобрази обстоятелството, че искът пред него замества и иск по чл. 694 от ТЗ и трябва да конституира синдика като страна в производството. Заявява, че търсената защита с исковете производства по чл. 422 от ГПК и по чл. 694 от ТЗ не е различна и решението по исковете по чл. 422 от ГПК ще има за несъстоятелния длъжник и за производството по несъстоятелност същите последици като това по иск по чл. 694 от ТЗ. Твърди, че производството по исковете по чл. 422 от ГПК следва да продължи на основание чл. 637,ал.3 вр. с ал.6 от ТЗ, като образуването на част от тях след откриването на производството по несъстоятелност, след като исковете по чл. 422 от ГПК се считат образувани от датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК, е допустимо на основание чл. 637,ал.6 от ТЗ, защото представляват имуществени търговски дела срещу длъжника за парични вземания, обезпечени с имущество на трети лица, и на основание чл. 637,ал.3,т.2 от ТЗ тези производства следва да продължат с участието на синдика, кредитора и лицето, подало възражение, ако вземането е включено в списъка на приетите от синдика вземания, но срещу него е направено възражение по реда на чл. 692,ал.3 от ТЗ, в случая направено от несъстоятелния длъжник „К. А.“ЕООД. Заявява, че с посочената разпоредба законодателят е предвиди по-рано заведеното съдебно производство за вземания да продължи в случай на оспорване на същите в несъстоятелността, вместо вече заведеното дело да се прекрати, а да се образува ново със същия предмет, по което всички процесуални действия да започнат да се извършват наново. Счита, че правата и интересите на длъжника няма да бъдат нарушени от прекратяването на настоящото производство, като последиците от съдебното решение по исковете по чл. 422 от ГПК ще бъдат същите като тези на решението по иска по чл. 694 от ТЗ – решението ще бъде взето предвид и при евентуално отхвърляне на исковете по чл. 422 от ГПК „Л. И.“АД няма да бъде кредитор на масата на несъстоятелността. Счита, че окръжният съд правилно е съобразил практиката на ВКС по въпроса за съотношението между исковете по чл. 422 от ГПК и тези по чл. 694 от ТЗ.

С отговора на частната жалба синдикът А.К. посочва, че се установява идентитет между страните по трите дела на СГС и делото на ОС-Пловдив,

както и че по същество е налице идентичност и между предмета на делата. Заявява, че при наличие на висящо производство по чл. 422,ал.1 от ГПК предявеният по-късно иск с правно основание чл. 694,ал.1 от ТЗ е недопустим при условие, че предмет на установяване с двата иска е дължимостта на едно и също вземане. Счита, че възприемане на становище за задължително предявяване на специалния установителен иск независимо от наличието на вече висящо съдебно или арбитражно производство за същото вземане би обезсмислило напълно разпоредбата на чл. 637 от ТЗ и би създадо опасност от постановяване на противоречиви решения относно дължимостта на вземането. Счита, че по отношение на несъстоятелния търговец правните последици на решение, постановено в производство по чл. 422 от ГПК и в производство по чл. 694 от ТЗ при идентичен предмет на делата, също ще бъдат идентични.

Съгласно разпоредбата на чл. 637,ал.1,изр.1 от ТЗ, с откриване на производството по несъстоятелност се спират съдебни производства по имуществени граждански и търговски дела срещу длъжника (с изключение на трудови спорове по парични вземания), като разпоредбата не се прилага, ако към датата на откриване на производството по несъстоятелност по друго дело, по което длъжникът е ответник, съдът е приел за съвместно разглеждане предявен от длъжника насрещен иск или направено от него възражение за прихващане. Съгласно чл. 637,ал.3, т.2 от ТЗ спряното на основание алинея 1 производство се възобновява и продължава с участието на синдика, кредитора и лицето, подало възражение, ако вземането е включено в списъка на приетите от синдика вземания, но срещу него е направено възражение по реда на чл. 692,ал.3 от ТЗ. Съгласно чл. 637,ал.4 от ТЗ решението, постановено по алинея 3, има установително действие в отношенията на длъжника, синдика и всички кредитори на несъстоятелността. В случая е безспорно, видно е от справка в ТР, че производството по несъстоятелността на „К.А.“ЕООД е открито с решението на окръжния съд от 11.03.2019 г. Преди датата 11.03.2019 г., на 31.01.2019 г. е издадена по гр.д. № 409/2019 г. на РС-Стара Загора представената от ответника по делото на ОС-Пловдив „Л. И.“АД-гр.С. в копие с отговора на исковата молба заповед № *** за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК (лист 327 от досието на делото на ОС-Пловдив). След датата 11.03.2019 г., съответно, на

26.07.2019 г. и на 4.10.2019 г. са издадени по гр.д. № 34 526/2019 г. на СРС и по гр.д. 50 969/2019 г. на СРС също представените от ответника в копия с отговора на исковата молба заповеди за изпълнение на парично задължение въз основа на документ (листове 453 и 456 от досието на делото на ОС-Пловдив). Безспорно е, че поради подадени възражения против трите заповеди за изпълнение са били образувани след 11.03.2019 г. трите дела в СГС по предявените искове с правно основание чл.422 от ГПК с исковите молби от 26.06.2019 г. (543), 27.09.2019 г. (л.556) и 29.11.2019 г. (л.566) – т.д. № 1212/2019 г., т.д. № 1951/2019 г. (присъединено към т.д. № 1212/2019 г.) и т.д. № 2564/2019 г. Установява се следователно, че т.д. № 1212/2019 г. на СГС и т.д. №2564/2019 г. на СГС не се явяват съдебни производства от вида по чл. 637,ал.1 от ТЗ, тъй като споровете, които се разглеждат по тях, не са били предявени съдебно преди датата на откриване на производството по несъстоятелност. Съответно, производствата по тези дела не са били спирани на основание чл. 637,ал.1 от ТЗ и не са били възобновявани при условията на чл. 637,ал.3 от ТЗ. Затова за производствата по тези две дела нормата на чл. 637,ал.4 от ТЗ е неприложима. Именно разпоредбата на чл. 637,ал.4 от ТЗ обаче обосновава недопустимостта на иск по чл. 694,ал.1 от ТЗ, заведен след като са били вече образувани търговски дела срещу длъжника, които са били спрени съгласно чл. 637,ал.1 от ТЗ с откриването на производството по несъстоятелност и са били възобновени при условията на чл. 637,ал.3 от ТЗ. В случая обаче делата в СГС са образувани и по тях се разглеждат спорове, възникнали след откриване на производството по несъстоятелност, съгласно нормата на чл. 637,ал.6,т.3 от ТЗ – за парични вземания, обезпечени с имущество на трето лице, относно решенията по които дела норма, идентична на тази на чл. 637,ал.4 от ТЗ, законодателят не е създал. Тъй като исковите по чл. 422 от ГПК по двете дела на СГС (т.д. № 1212/2019 г. и т.д. № 2564/2019 г.) в случая не са предявени преди откриване на производството по несъстоятелност на "К. А." ЕООД - гр. С.З. (включително и двете заповедни производства, с оглед подадените възражения срещу издадените в които заповеди за изпълнение са образувани т.д. № 1951/2019 г. присъединено към т.д. №1212/2019 г., и т.д. № 2564/2019 г., са образувани след откриване на производството по несъстоятелност), то дори и предмет на установяване да е едно и също вземане с вземането, относно което е предявен искът по чл. 694,ал.1 от ТЗ, то по-късно предявеният иск по чл. 694,ал.1 от ТЗ не е

недопустим. Само висящо преди датата на откриване на производството по несъстоятелност производство по чл. 422,ал.1 от ГПК обосновава отклонение от общото правило на чл. 694 от ТЗ, като изключва необходимостта за спорното вземане да бъде предявен нов установителен иск (положителен или отрицателен), защото признаването или отричането на вземането със СПН ще бъде постигнато с влизане в сила на решението по иска по чл. 422,ал.1 от ГПК, което именно решение по разпореждането на чл. 637,ал.4 от ТЗ ще има установително действие в отношенията между длъжника, синдика и всички кредитори на несъстоятелността, каквото е действието и на влязлото в сила решение по иска по чл. 694,ал.1 от ТЗ съгласно чл. 694,ал.8 от ТЗ. Именно с възобновяването на спряното исково производство отпада правният интерес от предявяването на специалния установителен иск по чл. 694,ал.1 от ТЗ, който извод следва от обстоятелството, че предмет и на двете производства е едно и също вземане, както и от еднаквото действие на решението по всяко от двете производства, което съгласно разпоредбите на чл. 637,ал.4 и чл. 694,ал.4 от ТЗ се свежда до установително действие в отношенията на длъжника, синдика и всички кредитори на несъстоятелността (както е посочено в определение № 483/11.07.2014 г. на ВКС по ч.т.д. № 1827/2014 г., I I ТО, ТК). Само при наличие на висящо съгласно чл. 637,ал.3 от ТЗ производство по чл. 422,ал.1 от ГПК, какъвто не е разглежданият случай, предявеният по-късно иск с правно основание чл. 694,ал.1 от ТЗ е недопустим при условие, че предмет на установяване с двата иска е дължимостта на едно и също вземане. Установява се следователно, че искът по чл. 694,ал.1 от ТЗ, заведен от "К. А." ЕООД - гр. С.З. на 4.12.2020 г., не се явява недопустим при висящност на дела, водени в СГС съгласно чл. 637,ал.6,т.3 от ТЗ, а следва да се преценява наличието на връзка между делата, която може да обоснове евентуално спиране на делото по иска по чл. 694,ал.1 от ТЗ.

При тези обстоятелства се установява, че е неправилна преценката на окръжния съд, направена с обжалваното определение от 30.07.2021 г., за наличие на основание съгласно чл. 126,ал.1 от ГПК за частичното прекратяване на производството по делото. Частната жалба е основателна, определение като неправилно следва да бъде отменено в обжалваната негова част, като делото се върне на окръжния съд за предприемане на съответните съдопроизводствени действия.

С оглед на гореизложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 261305, постановено в закрито съдебно заседание на 30.07.2021 г. от Окръжен съд-Пловдив по т.д. № 789/2020 г. , В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която е прекратено на основание чл.126, ал.1 от ГПК производството по делото в частта по предявения от „К.А.“ЕООД-гр.С. З. против „Л. И.“ АД-гр.С. и АЛ. Г. К. в качеството му на синдик на ищеца „К.А.“ЕООД-гр.С. З., с открито производство по несъстоятелност, което се развива по т.д.н. № 660/2019г. по описа на ПОС 23 с. като съд по несъстоятелността, иск по чл.694 ал.1 от ТЗ за признаване за установено несъществуване на вземане на „Л. И.“ АД-гр.С. от „К.А.“ЕООД-гр.С. З. по договор за банков кредит от 14.02.2007г., сключен между „И.Е.Д.П.Б. /Л./ С.А.“ и „К.А.“ ЕООД, Анекси към него от 06.10.2009г., 09.12.2010г., 22.12.2011г., 15.06.2016г. и 25.01.2017г., Договор за цесия от 07.10.2011г. между „И.Е.Д.П.Б. /Л./ С.А.“ и „Ю. и Е. Д. Б.“ АД и Договор за цесия от 28.09.2018г. между „Ю. и Е. Д. Б.“ АД и „Л. И.“ АД, с размер: 4 924 743,04 евро главница; 161 175.90 евро договорна лихва в периода от 15.07.2017г. до 14.03.2018г.; 478 794.46 евро законна лихва върху главницата от 4 924 743,04 евро за периода от 27.03.2018г. до 11.03.2019г.; 38 303.56 евро законна лихва върху главницата от 4 924 743,04 евро за периода от 12.03.2019г. до 08.04.2019г.; 38 558,30лв. присъдени разноски по ч.гр.д. № 409/2019г.

Връща делото на същия съд и състав за предприемане на съответните съдопроизводствени действия.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____